

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 315/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČIA], proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sa 15/2020 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 Sa 15/2020 z 15. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. decembra 2021 domáha zrušenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Sa 15/2020 z 15. novembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a žiada vysloviť porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sa 15/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil príkaz konať, nariadil krajskému súdu uhradiť sťažovateľovi všetky náklady vzniknuté s konaním a priznal sťažovateľovi právo na uplatnenie nemajetkovej ujmy proti krajskému súdu. Ďalej sa sťažovateľ domáha vyvedenia disciplinárnej zodpovednosti proti konajúcemu zákonnému sudcovi, ako aj jeho výmeny. Sťažovateľ nie je právne zastúpený a žiada o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva nasledujúci stav vecí:

Sťažovateľ podal 6. apríla 2020 správnu žalobu o preskúmanie rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, odboru pomoci v hmotnej núdzi a štátnych sociálnych dávok (ďalej len „žalovaný“) č. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2020/257-0011 z 9. marca 2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bolo potvrdené rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, ktorým bolo sťažovateľovi uložené vrátiť poskytnutý preddavok na pomoc v hmotnej núdzi. Rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe zrušovacieho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), sťažovateľ zastával názor, že žalovaný nerešpektoval právne záväzný názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho kasačnom rozhodnutí.

3. Po podaní žaloby krajský súd doručoval vyjadrenia protistranám konania, posledné vyjadrenie doručoval krajský súd 15. júla 2020 žalovanému. Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) sa 24. septembra 2020 obrátila na krajský súd so žiadosťou o zapožičanie administratívneho spisu z dôvodu podania podnetu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo strany sťažovateľa. Krajský súd predložil administratívny spis krajskej prokuratúre 30. septembra 2020, táto ho vrátila krajskému súdu 2. decembra 2020. Krajská prokuratúra opätovne požiadala o zapožičanie administratívneho spisu z dôvodu podania podnetu na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) zo strany sťažovateľa, 21. decembra 2020 krajský súd predložil spis krajskej prokuratúre, 11. marca 2021 bol spis vrátený krajskému súdu.

4. Sťažovateľ podal 18. júna 2021 na krajskom súde žiadosť o pridelenie právneho zástupcu, krajský súd toto podanie postúpil 13. septembra 2021 Centru právnej pomoci (ďalej len „centrum“), ktoré 1. októbra 2021 oznámilo konajúcemu súdu spisovú značku konania o žiadosti sťažovateľa o pridelenie právneho zástupcu. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o prerušení konania do právoplatného rozhodnutia centra o pridelení právneho zástupcu sťažovateľovi.

5. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu o prerušení konania odvolanie 30. novembra 2021. Centrum oznámilo 3. decembra 2021 krajskému súdu, že došlo k zastaveniu konania o pridelenie právneho zástupcu sťažovateľovi, keďže tento nepredložil doklady potrebné na preukázanie svojich majetkových pomerov.

6. Uznesením krajského súdu č. k. 7 Sa 15/2020-89 z 25. februára 2022 bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní. Krajský súd 11. marca 2022 doručil sťažovateľovi výzvu, či trvá na opravnom prostriedku podanom proti napadnutému uzneseniu, ako aj na námietke zaujatosti vznesenej proti zákonnému sudcovi. Podaním doručeným krajskému súdu 14. marca 2022 sťažovateľ oznámil, že trvá na podanom opravnom prostriedku, ako aj na podanej námietke zaujatosti, zároveň požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a opätovne požiadal o pridelenie právneho zástupcu.

7. Krajský súd 16. mája 2022 zaslal žalovanému na vyjadrenie opravný prostriedok sťažovateľa, žalovaný podal vyjadrenie 17. mája 2022, kde uviedol, že opravný prostriedok proti napadnutému uzneseniu o prerušení konania nie je prípustný v zmysle § 459 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

II. Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu o prerušení konania, ako aj proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Krajský súd podľa jeho názoru v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyhovel jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, ale vec postúpil centru, s ktorým na krajskom súde sťažovateľ vedie ďalší súdny spor, sťažovateľ si neželá, aby o jeho právnom zastupovaní rozhodovalo centrum aj z dôvodu predošlých z jeho pohľadu negatívnych skúseností s touto inštitúciou, ktorá mu neposkytovala relevantné právne rady, čím zmarila uplatňovanie jeho práv v iných veciach.

b) Sťažovateľ rozporuje správnosť uznesenia o prerušení konania, keďže nikdy nevyjadril vôľu, aby o jeho právnom zastúpení rozhodovalo centrum, na prerušenie konania neexistoval dôvod, podľa jeho názoru predložil krajskému súdu všetky podklady, ktoré boli potrebné na posúdenie jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu bez účasti centra.

c) Sťažovateľ žiada zrušiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu o prerušení konania, žiada vyvodiť disciplinárnu zodpovednosť proti zákonnému sudcovi s následkom jeho výmeny v prejednávanej veci, namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v dôsledku postupu krajského súdu v napadnutom konaní, v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo podľa jeho názoru zasiahnuté do jeho práva na prístup k súdu.

d) Sťažovateľ žiada o pridelenie právnej pomoci s odkazom na svoje majetkové pomery.

e) Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 21. decembra 2021 podanie označené ako „*Doplnenie podania žaloby zo 6. decembra 2021*“, v ktorom poukazuje na konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 7S/110/2019 proti centru, konkrétne uvádza, že po nahliadnutí do súdneho spisu sp. zn. 7S/110/2019 zistil, že sa v ňom nenachádza jeho podnet z 12. októbra 2020 (dôkaz 14), čím preukazuje marenie konania zo strany zákonného sudcu, ktorý je rovnako zákonným sudcom v napadnutom konaní.

f) Podaním doručeným ústavnému súdu 3. júna 2022 sťažovateľ poukázal na oznámenie o výsledku prešetrovania jeho sťažnosti na prietahy v napadnutom konaní predsedom krajského súdu č. k. Spr 86/2022 z 19. mája 2022, kde bola konštatovaná neopodstatnenosť jeho sťažnosti, a požiadal ústavný súd o obnovenie konania o podanej sťažnosti na prietahy. Zároveň v podstatnom zopakoval argumentáciu, že nesúhlasil s postúpením svojej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu centru a zotrval na svojej argumentácii o vzniku zbytočných prietáhov v konaní a nesprávnom postupe krajského súdu pri postúpení veci centru a následnom prerušení napadnutého konania.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ pri podaní ústavnej sťažnosti nie je právne zastúpený, z obsahu jeho podania ústavný súd ustálil, že namieta správnosť napadnutého uznesenia krajského súdu o prerušení konania a nesúhlasí s postupom krajského súdu, ktorý postúpil jeho žiadost' o ustanovenie právneho zástupcu centru. Tento postup hodnotí ako v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru, konkrétne s právom na prístup k súdu. Okrem toho žiada, aby ústavný súd rozhodol o zmene zákonného sudcu

v prejednávanej veci a všeobecným spôsobom namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní. Okrem toho sa domáha obnovy konania o sťažnosti predsedovi súdu na prietahy v napadnutom konaní, ktorá bola predsedom krajského súdu vybavená ako neopodstatnená. Sťažovateľ zároveň žiada ústavný súd o pridelenie právneho zástupcu.

10. Pre ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom je v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) potrebné, aby boli splnené kumulatívne tri podmienky, resp. predpoklady: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Vychádzajúc z vlastnej praxe, ústavný súd spojil posudzovanie splnenia predpokladov na ustanovenie právneho zástupcu s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti, kde skúmal možnú existenciu dôvodov na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že podľa obsahu spisu účinky napadnutého uznesenia krajského súdu o prerušení konania už v čase prerokovania tejto ústavnej sťažnosti netrávajú, pretože krajský súd uznesením č. k. 7 Sa 15/2020-89 z 25. februára 2022 rozhodol o pokračovaní v konaní. Keďže súd už znovu koná o sťažovateľovom žalobnom návrhu, nemožno v tejto súvislosti uvažovať o prípadnom porušení práva na prístup k súdu.

12. V okolnostiach daného prípadu by tak eventuálne vyhoviecie ústavnej sťažnosti sťažovateľa nemalo vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu žiadnu právnu relevanciu. Vzniknutá situácia je v teórii a praxi ústavného súdnictva označovaná výrazom „mootness“ (pozri BARRON, J. – DIENES, C. *Constitutional Law*. 4. vydanie. St. Paul, 1995, s. 83 – 85.), t. j. stav, keď už spor skončil alebo bol vyriešený inak a so zreteľom na princíp minimalizácie zásahov do prebiehajúcich konaní a hospodárnosť konania už nemá ďalší zmysel v konaní v danej veci pokračovať.

13. Ústavný súd je preto toho názoru, že prípadné porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím, ktoré už v čase rozhodovania ústavného súdu nevyvolávalo žiadne procesné účinky, by bolo zbytočné, a preto v tejto časti ústavný súd odmietol podanú ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. K námietkam sťažovateľa smerujúcim proti postúpeniu jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu centru ústavný súd uvádza, že postup pri ustanovovaní právneho zástupcu osobám v materiálnej núdzi je upravený zákonom č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“).

15. V zmysle § 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci tento zákon ustanovuje podmienky poskytovania právnej pomoci, postup fyzických osôb a príslušných orgánov v konaní o nároku na priznanie právnej pomoci a inštitucionálne zabezpečenie poskytovania právnej pomoci.

16. V zmysle § 5b ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci o forme poskytnutia právnej pomoci rozhoduje centrum, prihliada pritom na okolnosti prípadu a účelnú ochranu práv oprávnenej osoby alebo zahraničnej oprávnenej osoby.

17. V § 5b ods. 2 v spojení s ods. 3 zákona o poskytovaní právnej pomoci sa právna pomoc poskytuje buď prostredníctvom advokáta, ktorého žiadateľovi o právnu pomoc ustanoví centrum, alebo prostredníctvom samotného centra za splnenia podmienky, že vec preukázateľne neznesie odklad alebo ak pre osobitné pomery na strane oprávnenej osoby alebo zahraničnej oprávnenej osoby je zastupovanie centrom najvhodnejšou formou poskytnutia právnej pomoci.

18. Zo žiadneho ustanovenia Správneho súdneho poriadku, ktorý je základným procesným predpisom upravujúcim konanie pred správnym súdom, nevyplýva, že by konajúci súd mohol ustanoviť strane právneho zástupcu. Z uvedeného vyplýva, že postup krajského súdu zodpovedá zákonným požiadavkám, krajský súd nemohol vykonať nič, na čo nemá zákonné zmocnenie.

19. Ak sťažovateľ namieta, že centrum mu poskytovalo podľa jeho názoru nekvalitné právne poradenstvo, resp. že sťažovateľ vedie proti nemu súdny spor, je nutné uviesť, že právnu pomoc môže sťažovateľovi poskytovať aj centrom ustanovený advokát, pričom proti rozhodnutiu centra o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia (§ 10 ods. 5 zákona o poskytovaní právnej pomoci).

20. Namietaný postup krajského súdu zodpovedajúci platnej právnej úprave preto nemožno hodnotiť ako spôsobilý zasiahnuť do práva sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru a v tejto časti je podaná ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. K žiadosti sťažovateľa o vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti proti zákonnému sudcovi a jeho nahradenie iným sudcom ústavný súd uvádza, že sťažovateľ vzniesol v napadnutom konaní námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi, o ktorej sa ešte bude konať, navyše ústavný súd nemá právomoc disciplinárne stíhať sudcov všeobecných súdov.

22. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

24. Z uvedeného vyplýva, že v tejto časti je potrebné podanú ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom krajského súdu:

25. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

26. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

27. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by malo ísť o právne, prípadne fakticky zložitý spor, vo veci samej sa koná o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako správneho orgánu, ktorým bolo sťažovateľovi uložené vrátiť poskytnutý preddavok na pomoc v hmotnej núdzi.

28. K správaniu účastníka konania ústavný súd uvádza, že z jeho pohľadu práve sťažovateľ svojím prístupom k vedenému konaniu zapríčinil, že dosiaľ vo veci krajský súd nerozhodol. Toto jeho konanie spočívalo v podávaní podnetov na krajskej prokuratúre, ako aj generálnej prokuratúre na účely preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného. To viedlo k nutnosti postúpiť týmto orgánom administratívny spis, čo malo za následok nekonanie krajského súdu spolu po dobu 6 mesiacov. Sťažovateľ ďalej podal návrh na ustanovenie právneho zástupcu, pričom toto jeho podanie bolo postúpené centru, krajský súd na čas do rozhodnutia centra prerušil konanie. Sťažovateľ ale odmietol s centrom komunikovať, čo spôsobilo zbytočný priet'ah v konaní v trvaní 5 mesiacov. Krajský súd vo veci už opätovne koná, pričom vyzval sťažovateľa na vyjadrenie, či trvá na podanom opravnom prostriedku proti napadnutému uzneseniu krajského súdu o prerušení konania. Sťažovateľ sa vyjadril, že na tomto podaní trvá a opätovne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Uvedené konanie sťažovateľa neprispieje k meritórnemu rozhodnutiu o veci, keďže o podanom opravnom prostriedku musí rozhodnúť nadriadený súd, pričom je potrebné opätovne zdôrazniť, že krajský súd o veci opätovne koná.

29. Sťažovateľ navyše nebol súčinný s centrom v rámci konania o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci, pričom jeho dôvody nemožno hodnotiť ako objektívne. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne uvádza, že rozhodnutie centra možno napadnúť správnu žalobou.

30. Je nepochybne právom sťažovateľa využívať všetky dostupné prostriedky na uplatnenie a bránenie svojich práv, na druhej strane musí sťažovateľ počítat' s tým, že o jeho podaniach je potrebné rozhodnúť v určitom primeranom časovom rámci, čo v konečnom dôsledku môže predlžovať celkovú dĺžku konania bez toho, aby bolo možné uvažovať o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

31. K postupu krajského soudu v napadnutom konaní ústavný soud uvádza, že zo súdneho spisu krajského soudu vyplynulo, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného začalo 6. apríla 2020 a dosiaľ nebolo právoplatne ukončené, teda trvá viac ako 24 mesiacov, konanie bolo prerušené od 15. novembra 2021 do 11. marca 2022 (4 mesiace), administratívny spis bol dvakrát postúpený krajskej prokuratúre a konajúci súd ho nemal k dispozícii (od 30. septembra 2020 do 2. decembra 2020 a od 21. decembra 2020 do 11. marca 2021) dokopy takmer 5 mesiacov. Odrátajúc tieto obdobia, počas ktorých krajský súd objektívne vo veci nemohol konať, celková dĺžka konania predstavuje 15 mesiacov, pričom ani v blízkej dobe nemožno očakávať rozhodnutie o veci samej z dôvodu podania opravného prostriedku sťažovateľa, podania námietky zaujatosti zákonného sudcu a opätovnej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu.

32. Z uvedeného vyplýva, že dĺžku konania v trvaní 15 mesiacov o nároku sťažovateľa týkajúcom sa sociálnej oblasti, resp. štátnych sociálnych dávok, čo je nepochybne predmet konania spadajúci do skupiny konaní dôležitých pre sťažovateľa, v ktorých by mal súd konať rýchlejšie, nemožno označiť za optimálnu, na druhej strane nemožno opomenúť správanie sťažovateľa, ktorý naďalej svojimi podaniami neprispieva k včasnému rozhodnutiu o veci samej. Nemožno ani opomenúť, že napadnutého konania sa dotkla aj pandémia ochorenia COVID-19, ktorá mohla objektívne spôsobiť určité kratšie fázy nečinnosti. Zohľadňujúc uvedené, v tomto prípade ústavný súd konštatuje, že postupom krajského soudu nebolo zasiahnuté do základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto aj v tejto časti je potrebné odmietnuť ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Sťažovateľ žiada obnovu konania o sťažnosti podanej predsedovi soudu v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na prietahy v napadnutom konaní, ktorá bola vyhodnotená ako neopodstatnená. V tomto ohľade ústavný súd uvádza, že aj v prípade, ak predseda krajského soudu neindikuje vznik zbytočných prietáhov v konaní, ústavný súd posudzuje dĺžku napadnutého konania samostatne. Takto to bolo aj v prejednávanej veci, pričom, ako bolo konštatované, podstatným z hľadiska označených práv sťažovateľa je záver ústavného soudu, že po preskúmaní napadnutého konania neboli zistené zbytočné prietahy v konaní majúce potenciál zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

34. Napokon ústavný súd poznamenáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik prietáhov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súde novú ústavnú sťažnosť.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

35. Ako bolo v bode 10 odôvodnenia uvedené, jedným z predpokladov na ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom je aj to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Závery ústavného soudu uvedené v tomto rozhodnutí svedčia o nesplnení tejto podmienky (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019, IV. ÚS 48/2021), čo viedlo k nevyhovaniu žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom aj bez posudzovania jeho majetkových pomerov (výrok 2 tohto uznesenia).

36. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu